KARİKATÜR

„Kabahati gelin etmişler, kimse üstüne almamış!„

— Gazeteciler beni süslediler, püslediler ama akalım kime verecekler!..

Dünya Karikatürleri

— Kızı yabancıların öpmesine dünyada razı olamam..

— Ben de öyle ama, artık sözümü geçiremiyorum, kızım 18 yaşında!..

— Niçin bu köpeği yanından ayırmazsın?

— Ne yapayım, yolda birçok kimselerle hırlaşmak lâzım. Bu vazifeyi hakkile yapıyor!..

— Kızın aşktan hiç haberi olmadığı için, ona aşk böyle olur diye her akşam kendisini traş ettiriyor!..

— Bugün ilk defa olarak yemek pişiriyorum, bana ne mükâfat vereceksin bakalım?..

— Kalk beraber lokantaya gidelim!..

Kadın — Biz kadınlar iktisadı çok severiz. Meselâ, gece elbiselerinin lüzumsuzluğunu görerek, yavaş yavaş bırakmıya karar verdik ve işe omuzlardan başladık!..

— Nasıl olur? Ben resmimi çektirdiğim zaman dişlerim şişmemişti..

— İyi ya işte. Bundan daha mükemmel fotoğraf olur mu?!..

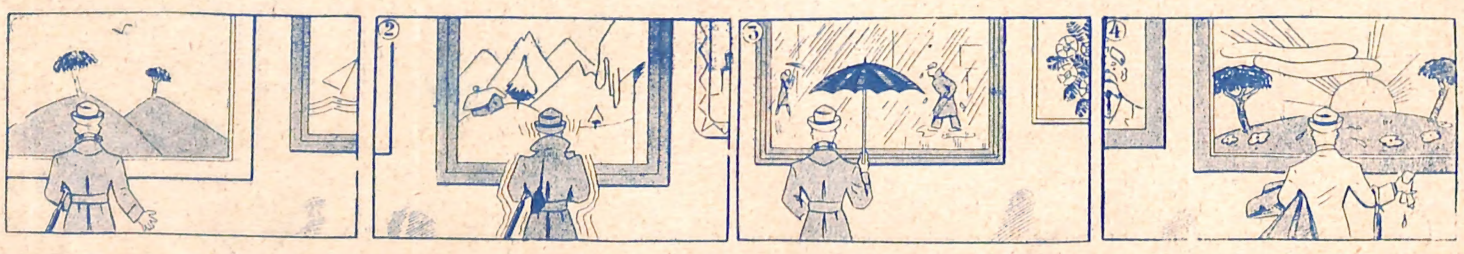

Sanat hassasiyeti: Sanatkâr ruhu taşıyan bir adamın muhtelif tablolar karşısında duyduğu heyecan...

No. 166 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 2 MART 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

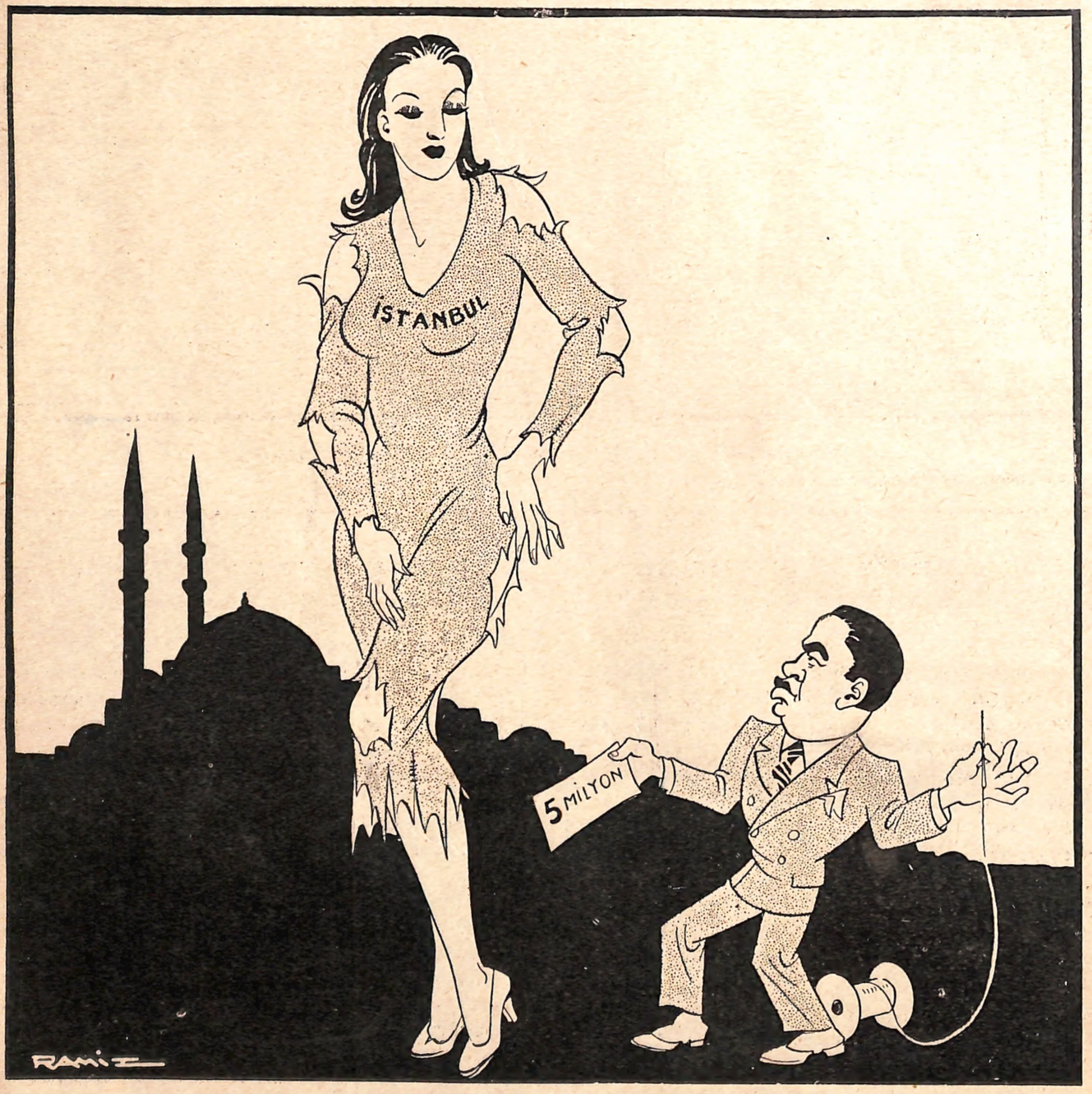

İSTANBUL BELEDİYESİ BEŞ MİLYON LİRA İSTİKRAZ EDİYOR:

Bay Lûtfi Kırdar — Acaba neresine yamasam?!„

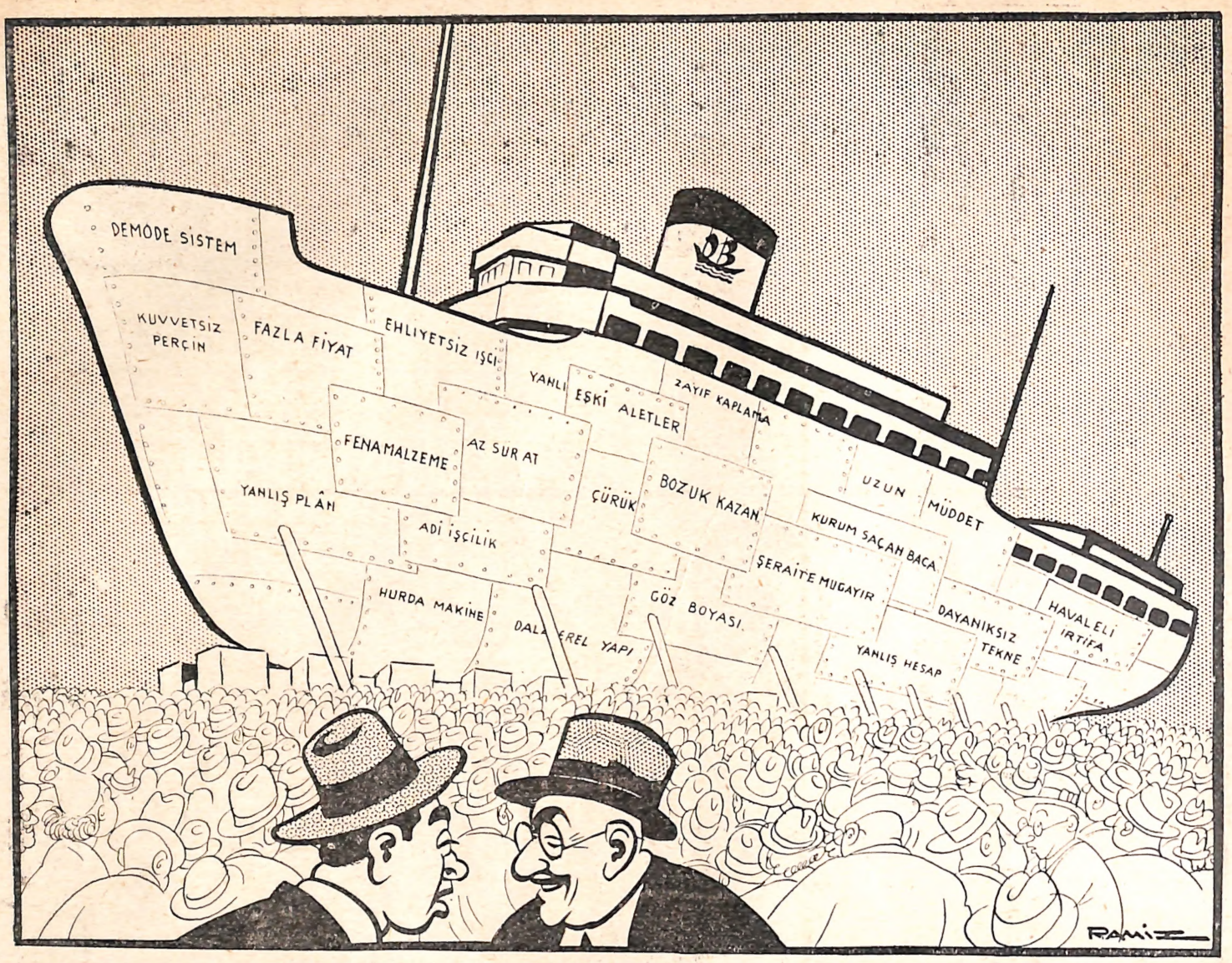

HER BİRİ ALTMIŞ KUSURLU YENİ GEMİLERİMİZ TEZGÂHTA:

— Gemilerimizden birinin adını neden (Sus) koyduklarını şimdi anlıyorum!..

GÜNÜN MESELESİ

— Parti Genel Sekreterliğinin bir ilânı beni derin derin düşündürdü. Mebusluk için müracaat edenler hangi intihap dairesinden mebus seçilmek istediklerini sarahaten yazmıya mecbur tutuluyorlar. Ayni zamanda hangi dairede intihap kabiliyetleri bulunduğunu da yine açıkça söyliyeceklermiş. Gazetelerde Partinin bu tebliğini görünce fena halde içim çürüdü.

— Peki sen yazdığın müracaat mektup veya istidasında bu cihetleri tasrih etmemiş miydin?

— Şimdiye kadar böyle bir usul yoktu. Nereden akıllarına geldi canım?

— Sen ne cevap verdin

— Dört gündür kalem elde ne yazacağımı bir türlü kestiremiyorum. Fikrimce en doğru cevap şu olurdu: «Hangi daireden mi? Aman estağfurullah efendim. Onu arzetmek bendenizin haddim mi? Siz neresini emrederseniz biz oranın hemşerisi oluruz.»

— Fena cevap değil.

— Fena değil ama, sarih de değil. Halbuki ilân kat'î. Mutlaka bir yer ismi söylemek lâzım..

— Sen de söyleyiver... Nerede doğdunsa oranın ismini söyleyiver. Meselâ «İstanbul» de.

— Ne söylüyorsun yahu.. Benim gibi İstanbulda doğmuş en aşağı beş yüz bin insan var. Bunlardan iki bininin istida verdiğini ferzedersek benim şans iki binde bire düşer ki, ancak tayyare ikramiyesi şansı demektir.. İstanbul gibi büyük yerlerin talibi çoktur.. En doğrusu kimsenin aklına gelmiyecek bir uzak yer bulup oradan koymaktır. Fakat akıl için tarik birdir derler. Başka birçok kimseler de benim gibi düşünürler de meselâ Hakkâri vilâyetini intihap ederlerse ve orada beş yüz vatandaş kafa kafaya çarparsak hal nice olur? Bazı vilâyetler nüfuslarının artması dolayısile bir, iki fazla mebus çıkaracaklarmış.. En doğrusu oralardan birini intihap etmeli..

— Evet doğru bir fikirdir..

— Fakat doğrusunu istersen tebliğdeki kabiliyeti intihabiye kelimesi benim daha ziyade midemi bulandırdı. Senin bu hususlaki fikrin nedir?

— Basit.. Hangi memlekette büyük işlerle şöhret almışsan orası demek..

— Vay ,vay vay vay..

— Ne o, bir yerin mi ağrıdı?

— Onun gibi bir şey.. Fikrimi sordun, ben de bunu sana tarihten alınmış bir hikâye ile anlatayım;

Kaç yüz sene evvel ve nerede olduğunu bilmiyorum. Günün birinde Osmanlı ordusu Rodos şövalyelerine karşı parlak bir zafer kazanır, bunlardan bir kısmını öldürür, bir kısmını esir ederek zincirlere bağlı olarak ordugâha getirir.

Muharebenin tarih ve mahalli gibi serdarının adını da bulup çıkaramıyacağım. Fakat biraz sonra anlaşılacağı üzere gayet aklı başında bir insanmış.

Zafer gecesi serdarın çadırı önünde meşaleler yakılır, sofralar kurulur ve tantanalı bir şenliktir başlar.

O civarda ilim, fazilet ve dindarlıkla meşhur bir ihtiyar kadı varmış.

Serdar kadı efendiyi de davet etmeyi unutmaz ve bu mübarek adama sağ tarafında yer verir. Yemekten sonra serdar der ki:

— Kadı efendi, siz buralarda bir yarım evliya olarak tanınmış bir zatsınız. Size olan büyük hürmetimi göstermek isterim. Her neye dair olursa olsun bir emir ve arzunuz varsa söyleyin, derhal ifa edeyim.

Kadı gülümseyerek cevap verir:

— Muhterem evlâdım, Benim hiç bir dünya nimetinde gözüm yoktur. Bütün ömrümü itaat, ibadet ve ilim tahsilile geçirdim. Birçok defalar Hacca gittim, bir gün namazımı, orucumu kaçırmadım. Zekâtımı fazlasile verdim. Hâsılı Allahın bütün emirlerini yerine getirdim. Yalnız bir eksiğim kalmıştır. Kâfir kanı dökmek suretile gazilik mertebesine erişmek, Eğer ölmeden bu eksiğimi de tamamlarsam umarım ki, Tanrı bana cennetin baş köşesinde bir yer gösterir. Senden istiyebileceğim tek şey, bana bir kâfir kanı döktürmek vesilesini ihzar ederek beni tam kemal sahibi bir insan mertebesine çıkarmandır.

Serdar kadıyı dikkatle süzdükten sonra:

— Bizler, ulemanın kulu, kölesi mesabesinde insanlarız hocam, dedi, merak üzere olma. Evliya olmana bıçak sırtı kadar yer kalmış. Şimdi onu da tamamlatırım sana.

Serdar maiyetindeki zabitlerden birine kısa bir emir verir.. Ağırlık olmasın diye kadının cübbesini çıkarırlar ve eline bir kılıç vererek meydana salıverirler.

Biraz sonra meydanın öte başında dev vücutlü bir şövalye görünür. Cengâver yürüdükçe kollarındaki ve bacaklarındaki zincirler şangır şangır ötmektedir. İki kişi şövalyeye yaklaşırlar, ayak ve kollarındaki zincirleri çözerler. O, birkaç kere silkinip kollarını bacaklarını salladıktan ve yüzüne dökülmüş aslan yelesi heybetindeki saçlarını elile sıvazlayıp arkasına attıktan sonra kendisine uzatılan kılıcı alır ve ağır ağır kadıya doğru yürümiye başlar.

Kadı bu manzara karşısında çıldıracak gibi olur, başından kavuğu, ayağından pabucu, elinden kılıcı fırlar ve «Aman Allah kâfir beni öldürecek» diye serdarın çadırına koşar.

Serdar gülerek sorar:

— Neye geri döndün hocam?

Kadı hiddet ve heyecan ile cevap verir:

— Bu muydu bana edeceğin be evlâdım.. Az kaldı beni kâfire kebap gibi doğratacaktın..

Serdar o zaman gülerek şu cevabı verir:

— Molla, kâfirin elini kolunu bağlayıp da mı bize teslim ederler sanıverdin? Biz de onları bu vaziyette öldürerek gazilik mertebesine eriyoruz. Buna razı isen meydan açık..

Bilmem maksadımı bu hikâye ile lâyıkı derecesinde anlatabildim mi?

Partinin sana intihap kabiliyetin olan yeri sormakta yerden göğe kadar hakkı var. İhtimal ki, onun hal dilile sana anlatmak istediği de budur:

— Kendine güveniyorsan meydan açık... Yok hiç bir yerde intihap kabiliyeti olan bir şahsiyet haline gelmemişsen haddini bil ve köşende otur.

KARİKATÜR

AMERİKADA ÜZERİNDE ARTİST RESİMLERİ OLAN YASTIKLAR MODA OLMUŞ, HERKES SEVDİĞİ ARTİSTLE YANAK YANAĞA YATMAK İÇİN BUNLARI KAPIŞIYORMUŞ: — Gazetelerden —

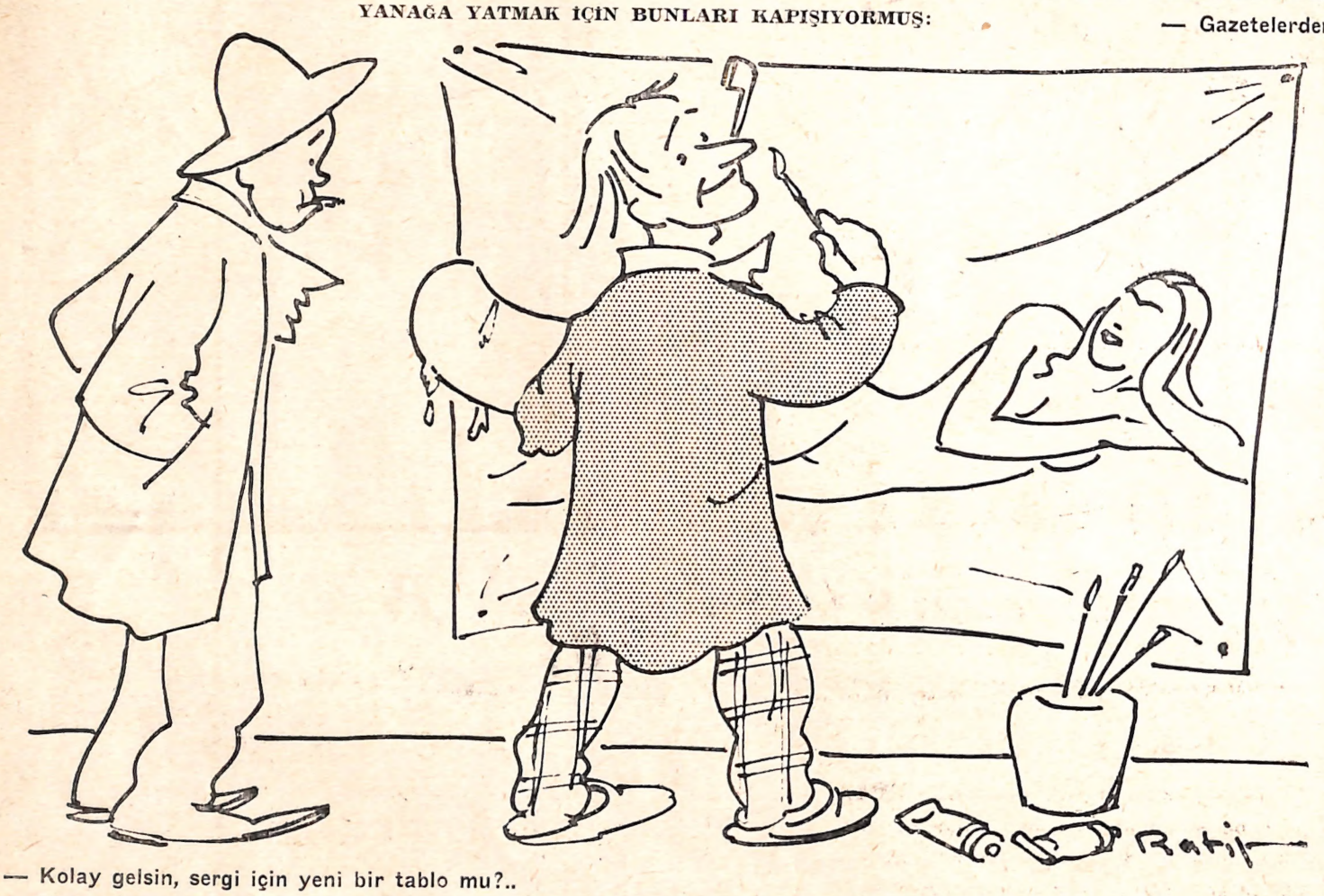

— Kolay gelsin, sergi için yeni bir tablo mu?..
— Yok, bekâr bir zengine yatak çarşafı yapıyorum!..

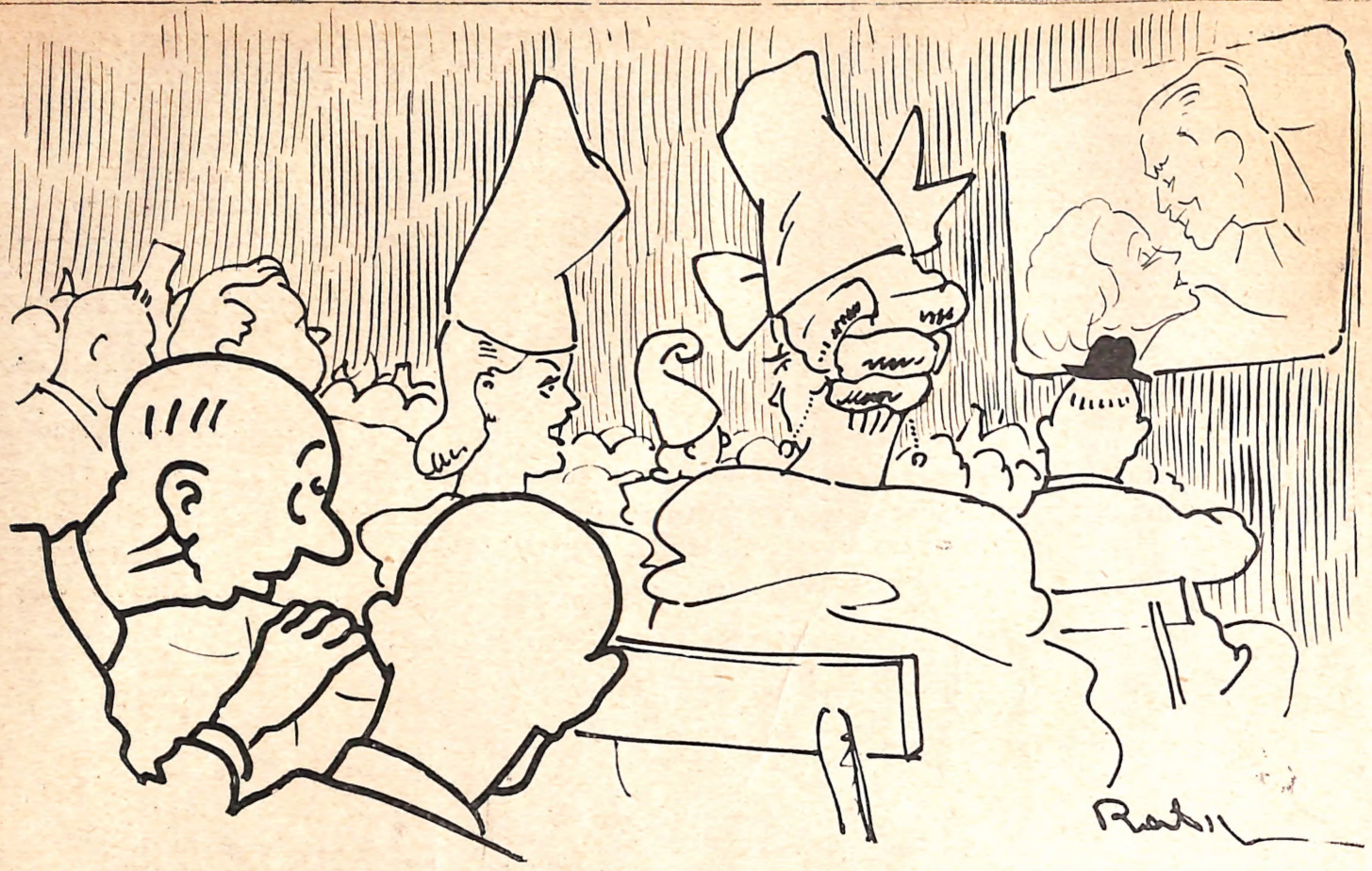

Kadın — Ne terbiyesiz insanlar var, şapkalarını çıkarmıyor, herkesin rahat sinema seyretmesine mâni oluyorlar!..

İNTİHAP KUDRETLERİ NEREDE

Manzum Muhavere Bir Perde

[Beyoğlunun büyük lokantalarından birinde.İstanbulun meşhur simaları, yemek masalarında başbaşa vermiş, konuşuyorlar. Mevzu: Mebusluğa namzetliklerini koyanların intihap kudretleri ne-

relerde olduğudur. Konuşanlar, anlaşıldığına göre, ya namzettirler, yahut namzet olmıya heveskâr. Müşaare, İsmail Habibin bir kıtasile ve garaipten olmak üzere kıtayı bitirince susmasile başlar!]

İsmail Habip

İsmimi ortaya koysam görürsün,
Mebusluk denilen keklik çantada.
Yüzde yüz intihap kudretim vardır
Yediğim, içtiğim şu lokantada!

Mithat Cemal

Kadayif kaymaksız yenilse bile
Limonsuz çorbanın tadı olur mu?
Yemekten anlıyan ihvan içinde
Benden başkasının adı olur mu?..

Faruk Nafiz

Tevazu bir taraf, sazımla sözüm
Çalıyor yirmi dört ayar altına.
Kaç adam bulurum Emirgânda ben
Söyle bir kurulsam çınar altına!

Nezihe Muhittin

Lâtife Bekire inat, bu sefer,
Konacak başıma zaferin tacı.
Reyini verecek bana, söz aldım,
Bizim kunduracı, terzi, şapkacı!

Necip Fazıl

İntihap kudretim nerde mi? İşte:
Van, Bitlis, Adana, Maraş, Çorum var.
İstesem bir anda bin rey avlarım,
Kaç tane seyisim, silâhşorüm var!

Nurullah Ataç

Meclise girerim ben de, azizim,
Sözüm söz, yok bunun yalan dolanı:
Girerim, toplayıp Necip Fazıla
Verilen reylerden artmış olanı!

Münif Kemal

Belimi büktü, ah, şu genç yaşımda
Hatayın dört aylık misafirliği.
Çektiğim zahmeti telâfi için
Seçecek beni de Gençler birliği!

Tahir Nadi

Bilmeden vekillik alacağını
Kaside yazmıştım Hasan Âliye,
Seçerler beni de Divanyolundan
Tavsiye ederse eğer valiye!

Mazhar Osman

Meclise alırlar beni önceden,
Halden anlıyanlar bililer işi:
Bir işaretime bakıyor yoksa,
Elimin altında elli bin kişi!

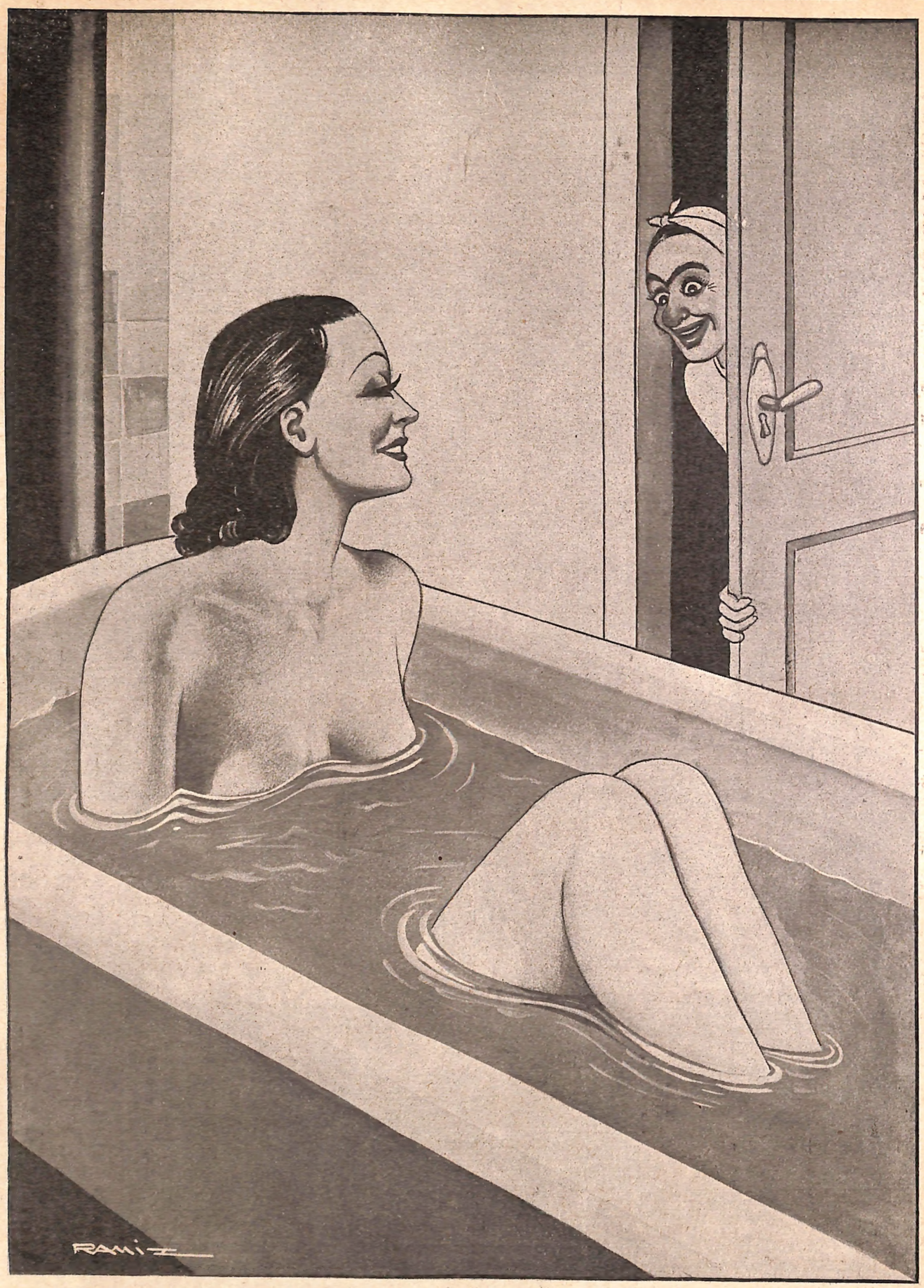

— Bayancığım, bir bay geldi sizi görmek istiyor..
— Banyoda olduğumu söylemedin mi?..
— Söyledim amma, «Ne ehemmiyeti var, ben bayanı balo elbiseli bile görmüş adamım» diyor!..

HEPSİ BENDE

Sevdiğim başı boş dolaşır durur,
Kendisi yabanda, sevdası bende!
Bir konak yavrusu evde oturur,
Fakat ba kunturat kirası bende!

★

Çıkarız onunla, kucak kucağa,
Ya Şişli sırtına, ya Kayışdağa,
Bugün Çubukluya, yarın Kavağa..
Kış günü Kâhtane sefası bende!

★

Gönlümü çekemez başka güzeller,
Bağlamış kalbimi o sırma teller.
Yeşili, maviyi kapışsın eller,
O canım gözlerin elâsı bende!

★

Sevdiğim her akşam hediye umar,
Eli boş görünce gözünü yumar.
Ne yapsam hükmü yok, hayat bir kumar
Paranın sadece ruyası bende!

★

Dedim ki, çıkarım saylav bu sefer,
İntihap kudretin nerde, dediler,
Gözümün önünde karardı her yer,
Top attı mebusluk hulyası bende!

★

Bu ümit öldüğü gündenberidir,
Vücudüm bir kemik, bir de deridir.
Felekten intikam alsam yeridir,
Olup Akademi âzası ben de!

★

Birdir bu cihanda, ey Çamdeviren,
Sevap işliyenle günaha giren,
Testiyi kıranla suyu getiren..
Suçu eller yapar, cezası bende!

ÇAMDEVİREN

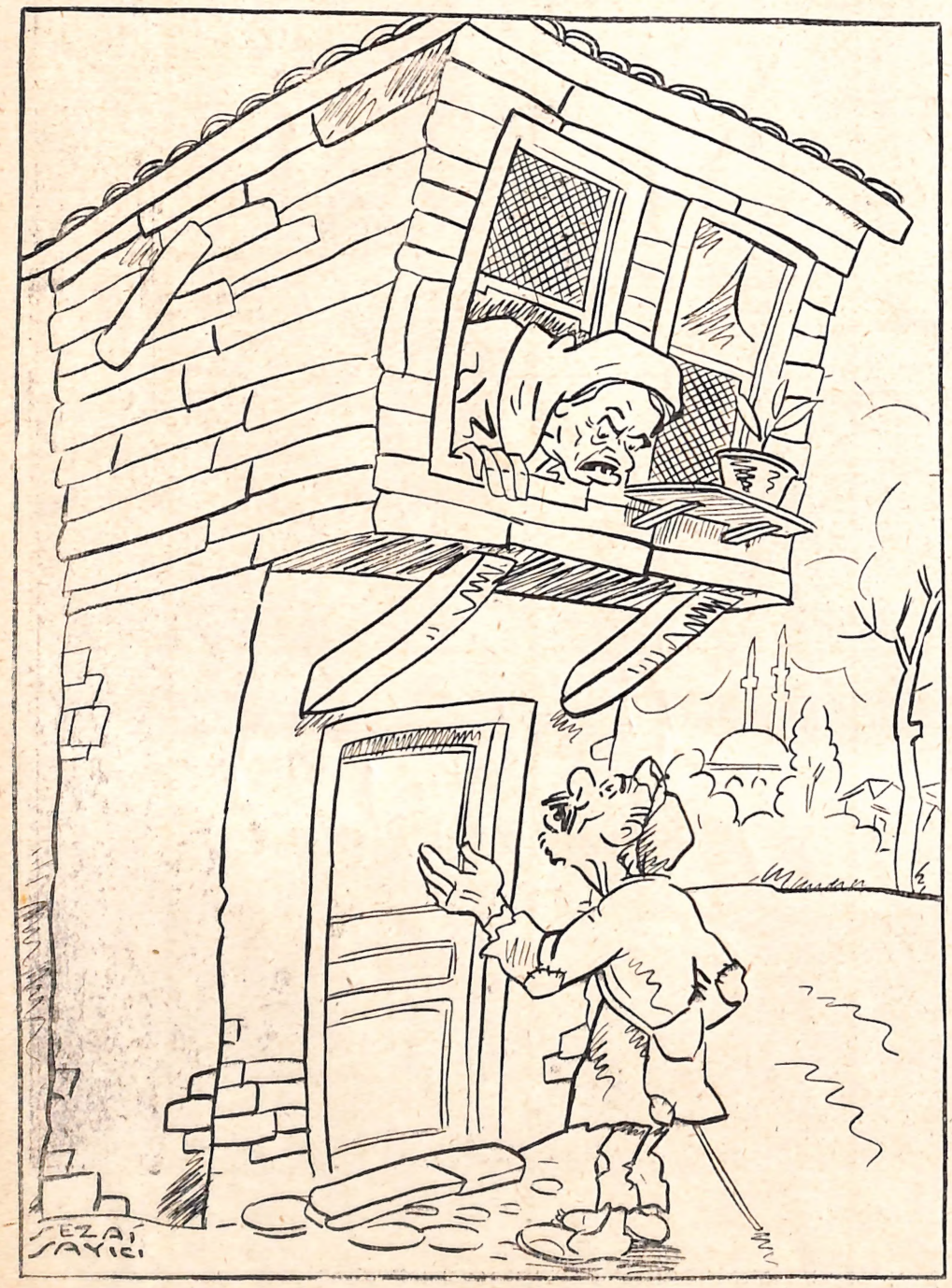

— Miskin herif kapıyı çalıp durma, kocamı uykudan uyandıracaksın...
— Haydi haydi, yalan söyleme, senin gibi bir kadının kocası bu saatte evde durur mu?..

YAĞMURDAN DOLUYA...

Arkadaşım karşı apartımanda oturur ve yukarı kattaki komşularından çok şikâyet eder.

Bunlar bir karı kocadır. Her gece biribirlerile kavga ediyorlar. Arkadaşın anlattığına göre bazan mırıl mırıl söyleşirler, bazan seslerini yükselterek üst perdeden biribirlerine küfrederler.

Erkeği ben de tanırım. Fena adam değildir. Fakat insanın karısile kavga etmesi mutlaka fena huylu olmasına delâlet eder mi?

Geçen gün onu sokakta gördüm. Kolunda bir paketle evine gidiyor ve yüzü gülüyordu:

— Bayana güzel bir elbiselik aldım, dedi, kim bilir nekadar sevinecek..

— Şu halde bayanla aranız düzeldi, dedim.

— Evet, üç aydır kavgalıydık... Aramızda bazı ihtilâflar vardı. Fakat bu sabah barıştık. Şimdi en aşağı iki ay biribirimizle hoş geçiniriz..

Ondan ayrıldıktan sonra benim arkadaşa tesadüf ettim:

— Müjdeyi isterim, dedim, seninkiler esaslı surette barışmışlar.

Fakat o sevineceği yere;

— Eyvah yandım, diye bağırdı.

Sebebini sordum.

— Mademki barıştılar.. bu geceden itibaren kerata yine kemanını çalmıya, karı avaz avaz şarkı söylemiye başlıyacak, dedi.

Evli

— Benimle evleneli on yıl oldu da bir «Ev» sahibi olamadım..

— Ne yapayım karıcığım, hata bende oldu.. «Ev» li bir kadın alsaydım böyle evsiz kalmazdım!

YAKIŞAN ŞAPKA

Karısı yine yeni bir şapka almıştı. Kocası sokaktan geldiği zaman onu başına giydi ve sordu:

— Nasıl beğendin mi?

— Beğendim tabiî..

— Bana yaraştı mı?

— Fevkalâde yaraştı. Hattâ bundan daha yaraşanını beş sene arasan bulamazsın.

— Neden?

— Çünkü gayet geniş olduğu için yüzünü kapıyor.

İKİ DAMLA

— 1 —

Bir deste ipektir, elimde durur:
Saçların yastığa yayılır mı hiç
Ne tatlı şaraptır, başıma vurur:
Buseni içenler ayılır mı hiç.

★

Ne zaman elimde titriyecekler
O pembe avuçlar, beyaz bilekler.
Karşında gönlümü yakan dilekler
Bir değil, bin değil; sayılır mı hiç.

★

Ağzına bakarken yüreğim erir:
Kendini bir alev gibi gösterir.
Dudağım değerse inciniverir:
Yüzünü öpmiye kıyılır mı hiç.

★

Peşinden gelirim küsüp gidersen,
Yine kul kalırım azat edersen.
«Busemin diyeti busedir» dersen,
Bu alış verişten cayılır mı hiç.

— 2 —

Bu densiz, hercai gönülden yıldım,
Galiba sevdada sıraya düştüm:
Bir zümrüt bakışlı kızdan ayrıldım,
Bu sefer bir gözü karaya düştüm.

★

Bilirim, bunun da dokunmaz hayırı,
Yanımdan savuşur, yaşarım ayrı.
Rüzgârlar yatıştı diyorken gayrı,
Bu sefer bir azğın boraya düştüm.

★

Ben onu görmesem dünya gelir dar,
Bir görsem bin kere yüreğim yanar.
Sanırsın ortada iki cami var:
Bînamaz misali araya düştüm.

★

Hey Necdet! Düşünme, bir kere sına:
Git, iki kolunun gir arasına.
Dersin ki: Gönlümde çıktı fırtına,
Savurup fırlattı, buraya düştüm.

NECDET RÜŞTÜ

— Stadyomu, Dolmabahçedeki eski Hasahır yerinde yapıyorlarmış neden acaba?
— Futbolcular biribirini çiftelemekten vazgeçmiyorlar da ondandır!..

Aferin ve Para

Karısı o akşam sokaktan gayet neşeli geldi:

— Kocacığım, dedi, sen dünyanın en bahtiyar erkeğisin.

O dudak ucile gülümseyerek:

— Ona ne şüphe, dedi.

— Sana gayet sevineceğin bir havadis vereceğim.

— Söyle bakalım.

— Dün aldığım şapka ile iskarpinler yok mu? Bugün Handanların çayında idim. Herkes fevkalâde beğendi ve intihaptaki zevkim için bana aferin dedi.

— Çok âlâ.. çok âlâ..

— Evet ama, sen kâfi derecede sevinmedin.

— Yok canım... Sevinmez olur muyum?

— Ben de senin çehrenden anlamaz olur muyum? Sevinmedin.

Münakaşa beyhude idi:

— Mademki anladın, dedi, o halde öyle..

— Peki ama neden sevinmedin?

— Şunun için sevinmedim ki, arkadaşların zevkini aferinle ödiyorlar, ben para ile..

İntihap Hazırlı

— Haritada ne arıyorsun?
— Çorumdan namzetliğimi koydum.. şimdi Çorumun nerede olduğunu arıyorum!..

— Hanım, galiba mebus oluyorum... Bu günlerde herkes yüzüme gülmiye başladı..
— Budala, seninle alay ediyorlar!..

— Ne sevimli şey, ruyasını görmek bile insanı sevindiriyor!..

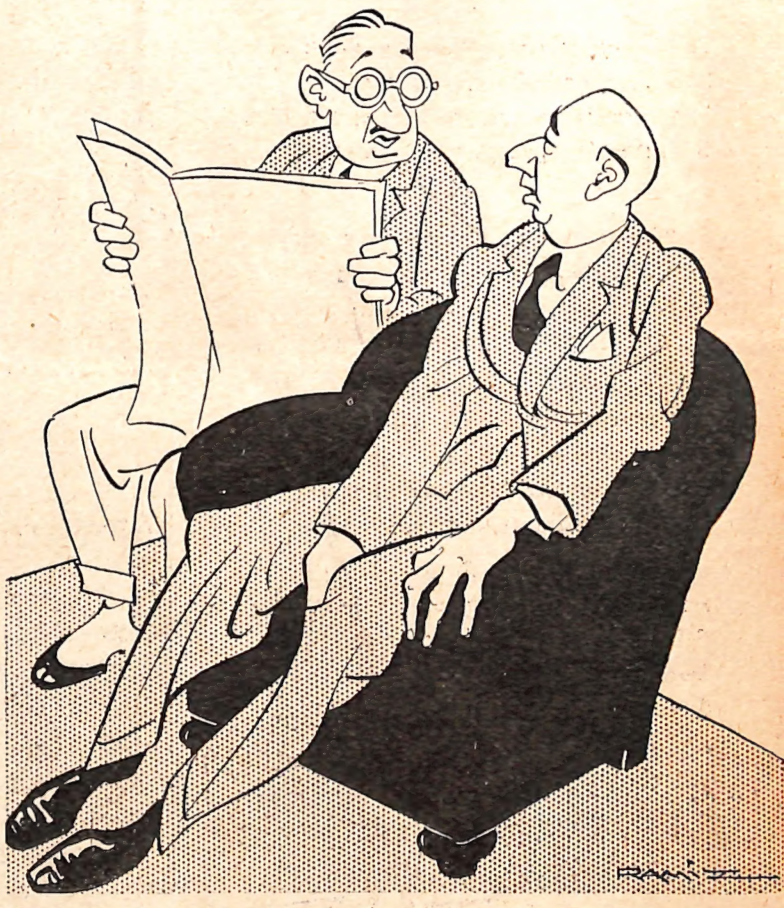

— Mebusluk istiyenlerin adedi beş bine çıkmış...
— O bir saat evvelki havadis, şimdi beş bin beş yüz oldu!..

larından İntibalar

— Affedersiniz, Parti binası hagi taraftadır?
— Neden sordunuz..
— Partiden mebusluğa namzetliğimi koyacağım da.. istidamı bırakmak istiyorum!..

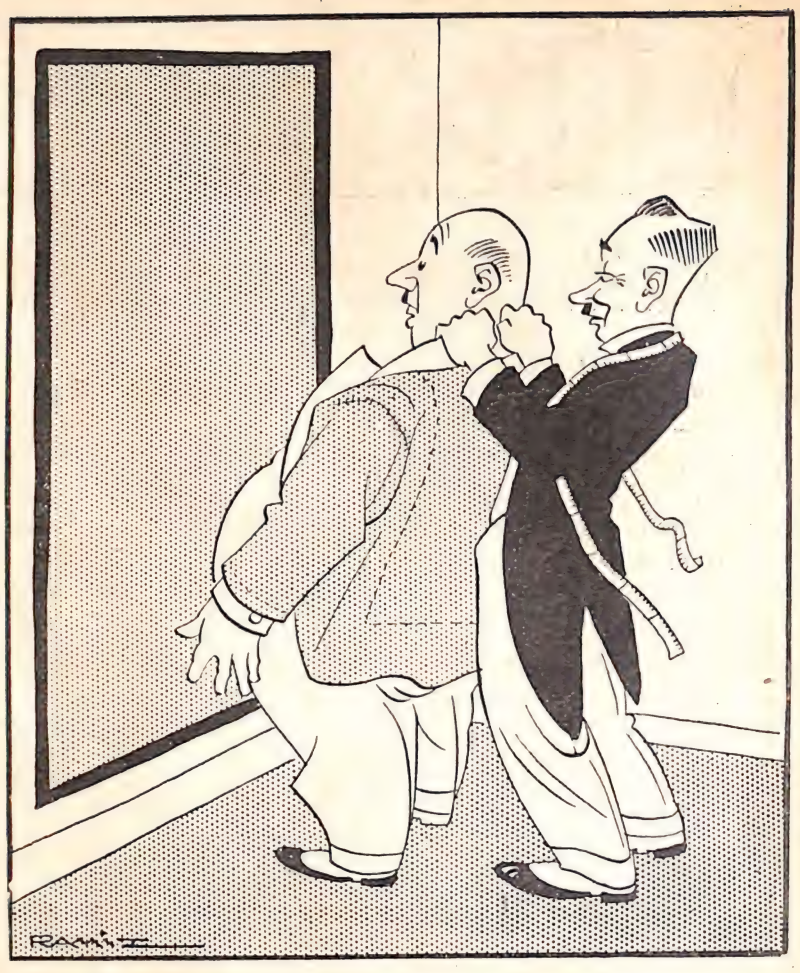

— Usta, şöyle kelli felli beni heybetli gösterecek şık bir elbise olsun..
— Güvey mi gireceksiniz?
— Hayır, Meclise girmek ümidindeyim!..

— Seyahate çıkıyorsunuz galiba, pek mevsimsiz değil mi?
— Bilâkis, Ankara seyahatinin tam me vsimindeyiz birader!..

— Eyvaaaah!
[İçten gelen bu feryadın sebebini ârife tarif lâzım olmasa gerek]

Ya Kaynanam Olsaydı

Yirmi beş sene evvel, yirmi beş yaşında, iş güç sahibi bir delikanlı idim. Orta tahsilimi yapmış, hısım, akrabanın yardımı ile Maliye Nezaretinde altı lira aylıklı bir vazife bulmuştum. O zaman altı lira aylık ne demek olduğunu babalarınıza, amcalarınıza sorunuz.. Ay başı altı altını bir arada görünce kalbim tatlı tatlı çarpmıya başlamıştı. Ben bu parayı her ay tıkır tıkır alacaktım.. Bu az saadet miydi?

İlk aylığı doğruca anneme götürdüm. Kadıncağızın gözleri sevinçten dolu dolu oldu. Allah rahmet eylesin, kocası olacak babam, ona, altı altını bir arada değil, teker teker bile göstermezdi. Zavallı kadın, altınları aldıktan sonra tekrar bana iade etti. Dedi ki:

— Oğlum, işte yetiştin, elin ekmek tutar bir hale, yaşın da evlenecek kemale geldi... Şimdi senin için yapılacak bir iş kalıyor: Helâl süt emmiş bir kız bulup dünya evine girmek.

Ben de bunu istemiyor değildim, fakat o zamanın birçok toy delikanlıları gibi bu hayırlı işi kendi başıma yapabileceğime ihtimal veremiyordum. O zamana göre terbiyeli, bugünkü gözle bakarsan miskinin miskini bir gençtim. Tanıdığım bir tek kız vardı. O da kapı bitişik komşumuz olan Halime..

Sarı saçlı, mavi gözlü, pembe beyaz, on beşini atlamış, fakat yirmisine yaklaşmamış, hani bir içim su dedikleri cinsten güzel, sevimli bir kız... Dul anasile beraber oturuyorlar.. Evlenmek lâkırdısı oldu mu, hemen aklımdan Halime geçerdi... Kanım bu kıza okadar kaynamıştı. Komşu dediğime bakıp da konuştuğumuzu, görüştüğümüzü zannetmeyiniz.. Annem annesile ahbap, fakat ben kızı evine girer, çıkarken, şöyle kafes arkasından, kapı aralığından görüyor, görmüyor gibiyim.

Annem bana: «Evlenmelisin!» dediği zaman tabiî Halimeyi hatırladım, fakat söyliyemedim... Utandım. O, ısrar etti:

— Nasıl bir kız istiyorsun? Söyle bana, oğlum! İstanbulun altını, üstüne getirir, yine bulurum..

Bu teminat bana geniş bir nefes aldırdı. Halimenin adını söylemeden tarifini yaptım.

— Sarı saçlı, mavi gözlü, pembe beyaz, on beşini atlamış, fakat yirmisine yaklaşmamış...

Galiba anlatırken ağzımın sulandığını annem de farketmiş olacaktı:

— Hiç merak etme, Allah kısmet ederse yarından tezi yok, gönlüne göre bir ne bulurum!

Peşin peşin annemin elini öptüm. Mutlaka Halimeyi bana alacaktı.. Yaptığım tariften bunu anlamış olduğu muhakkaktı. Ertesi akşam, daireden döner dönmez, annemin eline sarıldım...

— Oğlum, dedi, sen de istediğin kızı reçete gibi söyledin... Böylesini tıpatıp bulmak kolay değil. Sarı saçlı olur da mavi gözlü olmazsa!

Eyvah, annem Halimeyi kaçırıyor de-

— Sen fena soğuk almışsın be..
— Ne yapayım ulan, gece parkın kapısını açık bırakmışlar, cereyan yaptı!..

mek. Çünkü onun gözleri mavidir. Bununla beraber evlenmiye zaten karar verdiğim için mavisine, elâsına pek bakmamalı idim,. Bu olmazsa öteki olsun. Maksat, zürriyet değil mi? Anneme cevap verdim:

— Üzülme anne, mavi gözlü olmazsa olmasın!

İki akşam sonra annemin huzuruna vardığım zaman biraz düşünceli idi:

— Yavrum, senin istediğin kızı Uzunçarşıda çektirmeli.. Bir türlü aradığını bulamıyorlum. Pembe, beyaz olmasa da açık buğday olursa olmaz mı?

— Neden olmasın, anne, sen münasip gördükten sonra..

Halime ile evlenmek ihtimali büsbütün suya düşmüştü. Bununla beraber, itaatli bir evlât olduğum için, üzülmüyordum. Ona, doğrudan doğruya değilse bile, aşırma tarikile kusurlar buluyordum. Annesi... Mükemmel bir kaynana tipi... İnsanın canını burnundan getireceği tâ uzaktan anlaşılan müthiş bir kadın.. Muhakkak bu kadın ailenin tadını kaçırdı. Onun kızını almaktansa başka bir yerde kısmet aramak, şüphesiz daha hayırlı idi.

Birkaç akşam geçince, yine annemin elini öptüm. Yüzümü kızartarak:

— Hayırlı haber var mı?

Diyecek oldum. İçini çekti:

— Hepsi iyi ama oğlum, dedi, on beşini aşmış, yirmisine yanaşmamış birini bulmak epeyce zor.. Şöyle yirmisini geçmiş, iyiyi, kötüyü farkeden, namuslu bir kadın olsa ne dersin?

Fedakârlığa başlamıştım: Sarı saçtan, mavi gözden, beyaz tenden vaz geçmiştim.. Oldu olacak, yaş meselesinden de annemin hatırını kırmıyayım, dedim:

— Olur anne.

Annem yüzümden, gözlerimden öptü. Hayır dualar etti. Sonra:

— Böyle birisini buldum.. dedi.

— Ya?

— Evet, Halimenin annesi!

Küçük dilimi yutuyordum, itiraz etmek istedim, fakat o güne kadar anneme hiç karşı gelmemiştim, yutkundum, bir daha yutkundum.. Sırtüstü düştüm, bayıldım. Gözlerimi açtığım zaman annemle müstakbel refikam, ve müstakbel kızım bileklerimi ovuyordu. Annem, Halimenin annesine;

— Sevincinden diyordu, birdenbire haber verince kendinden geçti..

Ne dersiniz? Annemin hem dediği oldu, hem de söyledikleri çıktı: Evlendim, bahtiyar oldum...

Kulak misafiri

Devrilen çam

Salonda konuşuyorlardı. Dalgınlıkla meşhur ruhiyatçı Ş. T. üstadımız bir çam devirdi:

— Kadınların güzelliği, zekâ ile maküsen mütenasiptir. Yaptığım bir istatistiğe göre, çirkinler, güzellerden daha zeki oluyorlar!

Dinliyen kadınlardan biri atıldı:

— Çok şükür, içimizde zekâsile, dehasile övünen yok!

— Siz de mi namzetliğinizi koydunuz? Acaba nereden?..

— Sizin mahalleden!..

Kulaktan Kulağa

S. Sayıcı

Faydalı bir kitap

Son derece temiz, halûk ve çalışkan bir adamdır. Fakat bir kusuru vardır. İşini bilmez.

Geçen gün ona Ankara caddesinde tesadüf ettim. Dedi ki:

— Kitapçı camekânlarını seyrediyorum. Fevkalâde istifadeli bir kitap gözüme ilişti. Almak istedim. Fakat olmadı işte..

— Sebep..

— Sebep gayet basit.. Kitap yetmiş beş kuruş... Fakat benim param yok..

— Hiç mi paran yok?

— Var üç, beş kuruşum ama ay başına kadar ne ile tütün alacağım.

— O halde müsaade edersen ben sana yetmiş beş kuruş vereyim, kitabını al. Ay başında bana borcunu verirsin.

O: — Çok teşekkür ederim, dedi ve parayı aldı.

Ayrılmadan sordum:

— Almak istediğin istifadeli kitabın adı nedir?

— Servet nasıl idare edilir.

Yuzme Kitabı

Motörle İstanbuldan Kadıköye geçiyordu.

Deniz bir parça dalgalı olduğundan motör sallanıyor, o fena halde korkarak söyleniyordu:

— Allah saklasın, bir kazaya uğrarsak ne yapacağız?

Yanında oturan adam:

— Etraf sandalla dolu, dedi, bizi kurtarmıya gelirler elbet..

— Peki, o zamana kadar ne yapacağız?

— Biraz yüzeriz. Yüzme bilmez misiniz hiç..

— Bilirim..

— Öyle ise ne korkuyorsun?

— Yalnız yüzmeyi kitapta öğrendiğim için pratikte muvaffak olamazsam diye korkuyorum..

PEHRİZ YEMEĞİ

Arkadaşım uzun zamandanberi midesinden hasta idi.

— Kendimi sıkı bir muayeneden geçirttim, diyordu, doktor gayet hafif yemek yememi tavsiye ediyor. Et, yağ, şeker gibi şeyler yemiyecekmişim. Bunlarsız yemeği nereden bulurum. Ne yapacağımı şaşırdım.

Gülümseyerek cevap verdim:

— Düşündüğün şeye bak. Öğleleri benim yemek yediğim lokantaya gel. Aradıklarının hepsini orada bulacaksın.

— Garip şey, dedim, senin lokantada pehriz yemeği mi pişiriyorlar?

— Hayır, fakat netice ona geliyor.. Yemekler gayet hafiftir.. Bir porsiyon yemek ısmarladığın zaman ancak onun yarısı hafifliğinde yemek gelir. Sonra lokantacının asıl mahareti size etli, yağlı, şekerli yemekler yediğinizi zannettirdiği halde, bu maddeleri kattiyen dükkânına sokmamasındadır.

DÜKKÂN SERMAYESİ

Yaşlı adam anlatıyordu:

— Oğlum her gün para diye kafamın etini yiyor. Nihayet dedim ki; «Bak çocuğum, koskoca adam oldun, artık hayatını kazanmalı ve benim elime bakmamalısın. Tenbellikten fayda yok. Çalış». Oğlan razı oldu. Uzun uzadıya konuştuktan sonra dükkân açmıya karar verdi.

— Peki ama sermayeyi kim verdi?

— Kim verecek, ben..

— Etme yahu.. Sende dükkân açacak sermaye ne gezer?

Öteki güldü:

— Zannettiğin kadar pahalı bir sermaye değil.. Babadan kalma bir maymuncuk..

IŞIKLAR SÖNDÜKTEN SONRA:

Bay — Beni görmedin mi unutursun diyorsun, bak unutuyor muyum?!..

Urfa yağı

Arkadaşa saat beş raddelerinde Balıkpazarı civarında rasladım. Fena halde yorgun görünüyordu:

— Hayrola, dedim, nereden nereye?

— Bırak Allahını seversen, dedi, şu İstanbuldan şikâyet edenlerin yerden göğe kadar hakları var. Sabahtanberi çarşı pazar dolaşıyorum. Vallâhi ayaklarıma kara su idi.

— Bir şey mi alacaktın?

— Evet, pek okadar bir şey de değil. Bir teneke Urfa yağı.. Çarşıda katıksız yağ bulmakta güçlük çektiklerini söyliyenler çoktur.

— Hakkın var, dedim, bulunması güç bir şey arıyorsun... Maamafih yok değildir.

— Elbette, koca İstanbulda bir teneke Urfa yağı bulmak imkânsız değil.. Fakat gel gör ki, ben buna muvaffak olamıyorum.

— Canım bukadar büyük ticarethaneler var..

— Aradığımı onlarda bulmak büsbütün imkânsız..

— İstanbulu kurutuyorsun be kardeş.. Namuslu bir satıcı bulamadın mı piyasada?

— Pardon, kimsenin namusuna sözüm yok..

— O halde rasgele birine gir, bir teneke yağ al.. Biraz katışık olursa bahtına..

— Yarı yarıya da katışık olsa yine razıyım.

Bu sefer ben şaşırdım. O izah etti:

— Yahu ben katıksız yağ aramıya çıkmadım, veresiye arıyorum..

Papağan

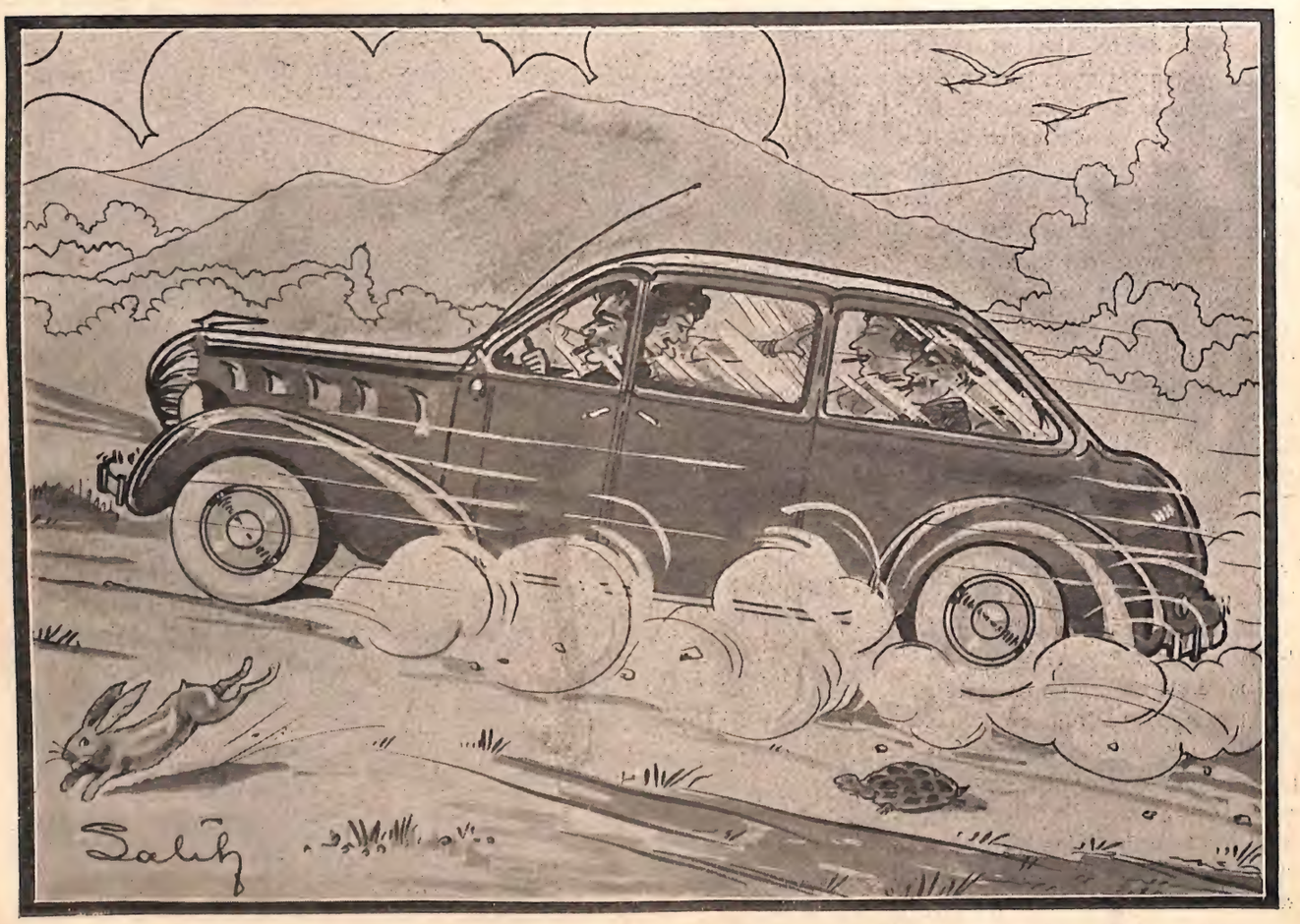

Eski - Yeni

Eski sevgililer — İşareti anladın mı? Gece dörtten sonra harem kapısında beklerim diyorlar..
Yeni sevgililer — Dağ Palas otelinin en güzel zamanı çocuklar.. hafta tatilini orada geçirelim!,,

NAMUSLU HIRSIZ

Büyük Macera ve Heyecan Romanı

— 15 —

Halbuki zavallı annem okuyup yazmak bile bilmiyen zavallı bir şark kadını olduğu halde bu adamdan daha iyi düşünüyor, «Evlâdım onların memleketlerinde kim bilir senin gibi kaç bin kız vardır. Açlıktan öleceksin yahut daha fenası namusunu kaybedeceksin» diyor, ve ağlıyordu.

Fakat ne onun gözyaşları, ne hiç bir şey bu sevdayı aklımdan çıkaramıyordu. Zavallı kadını çiğneyip geçecektim.

Tam bu zamanda annem teessürle ağır bir hastalığa tutuldu. Ona bakmak için elimdeki parayı sarfetmiye mecbur oldum. İki ay sonra o ayağa kalktığı zaman benim yol para da suyunu çekmiş bulunuyordu.

Son derece gemi azıya almış olmama rağmen, anlaşılan pek fena bir kız değilmişim. Zavallı kadının geçirdiği ölüm tehlikesi bende ona karşı derin bir muhabbet ve merhamet uyandırmıştı. Öyle ki, param da olsa artık annemi yüzüstü bırakıp gitmek içimden gelmiyecekti.

Nihayet kadere razı oldum. Fukaralığımız günden güne artıyordu. Okadar ki, günün birinde Beyoğlunda bir terzi atelyesine giderek iş dilenmiye mecbur oldum. Parmaklarım kalem ve boya kullanmasını az çok biliyor fakat maalesef iğne ve makas tutmuyordu.

Bereket versin terzi zevk sahibi olgun bir kadındı. Bendeki resim istidadımdan istifade edebileceğini düşündü. Modeller, süsler, renkler ve kumaş desenleri hususundaki anlayış ve zevkime güvenerek bana bazı ufak tefek işler yaptırmıya başladı. Nihayet benim şekil ve renklere, tabiat ve hayat manzaralarına olan meylim istikametini değiştirdi ve moda denilen ayrı güzelliğe alâkadar oldu.

Şimdi daha iyi anlıyorum. Resime devam edeydim, belli başlı bir sanatkâr olamıyacaktım. Belki ufak tefek resimler meydana getirecek ve bunları fevkalâde şeyler sanacaktım. Değerlerinden fazla takdir edilmediklerini ve para etmediklerini gördükçe için için üzülecek, bedbinleşecektim. Bu tesir altında hayattan hoşnutsuz sinirli ve ukalâ bir kadın olacaktım. Belki bu hal beni başka ahlâksızlıklara da sevkedecekti.

İlk başlangıç senelerinde terzilikte de sıkıntı çekmedim dersem yalan olur. Fakat az da olsa emeğimin mukabilini alıyordum. Kimseye muhtaç olmadan geçinmek ve kendimden başka anneme de oldukça müsterih bir hayat temin etmek gururumu okşuyordu. Bilirsiniz ki, gururu okşanmış insan kuvvei maneviyesi kırılmış ve ezilmiş insandan çok daha iyi çalışır. Hâsılı çalıştım ve muvaffak oldum.

Terzihanemin nasıl işlediğini görüyorsunuz. Bundan sizin de çok memnun olacağımızı tahmin ederim. Çünkü paramın çalınmasına sebep olmakla bana büyük bir fenalık ettiğinizi zannediyor ve üzülüyordunuz.

Şimdi getirdiğiniz para âdeta büyücek bir servettir. Biraz daha fazla zengin olmak beni elbette sevindirmiştir. Bu gece bizimle yemeğe kalırsınız değil mi?

Hacı Rüstem ayağa kalktı:

— Maalesef hayır kızım, dedi, senin ve annenin saadetinizi görmek benim için ziyafetlerin en büyüğü olmuştur. Maamafih artık sizlere karşı bir yüz karam olmadığı için bundan sonra yolum düştükçe ziyaretinize gelirim.

Safoda nekadar olsa terzi gözü vardı. Hacı Rüstemin kıyafetindeki düşkünlüğe arasıra istemeden bakıyor ve gözleri dalıyordu.

İmam arkasındaki eski paltoyu otomobilden inerken kapının demirine takmış, ve sağ dirseğini yırtmıştı.

Adamcağızın sol elile bu yırtığı gizlemiye çalışmasına rağmen terzi bilhassa buna dikkat etti ve;

— Paltoyu iki dakika çıkarırsanız yırtığı kendi elimle dikerim, dedi.

İmam telâşlanarak:

— Aman kızım bir dakika vaktim yok, dedi, hem de son derece yorgunum. Yaya yürüyenler otomobille gezenleri rahat seyahat ediyor sanırlar ama bu mel'un şeytan makineleri insanları daha fazla yoruyor.

Hacı Rüstem paltonun altındaki eski ceketin görünmesinden korkarak bu yalanı söylemiş ve hemen merdivene doğru yürüyüvermişti.

— 9 —

İmam evine döndüğü zaman Âdemi bıraktığı yerde oturmuş, kocaman kara sigaralarını içmekte devam ediyor buldu. Odanın içi dumanla dolmuştu.

Amerikalı sordu:

— Ne yaptınız?

— Hepsini buldum ve paralarını iade ettim.

— Bravo... Fakat kim bilir nekadar yoruldunuz..

— Sorma evlâdım, onu hiç sorma, fakat ehemmiyet yok... Öyle bir manevî yükten kurtuldum ki, nerede ise hafiflikten balon gibi havaya uçacağım. Ah o vicdan rahatı ne güzel şeydir..

İmam makbuzları cebinden çıkararak Âdeme uzattı:

— Herhalde sen de bir yükten kurtuldun değil mi?

— Elbette... Ona ne şüphe... Ne diye Amerikadan buraya geldim. Alacaklılarım memnun oldular mı?

— Tabiî memnun oldular.. Fakat parayı iade etmesek de ayni saadetle yaşayıp gitmekte devam edeceklerdi. Evlâdım, bugün büyük bir hakikat öğrendim. İnsanın mesut olması için zengin olmak şart değilmiş, evet para insana her zaman saadet getirmiyor. Onların dördü de parasız kalınca «Gayret dayıya düştü» deyip kolları sıvamışlar, kimi saçma fikir ve iddialarından, kimi delice vehimlerinden kurtulmuş ve kendilerine mükemmel bir hayat yapmışlar..

Hacı Rüstem Amerikalının paltosunu giydiğini görerek sordu:

— Ne o hazırlanıyor musun?

— Tabiî... Seni gördüm, borçları da verdim. Artık işim kalmadı ki..

— Evet ama bukadar çabuk..

— Biz Amerikalılar, vakite paradan fazla ehemmiyet veren insanlarız.. Allaha ısmarladık. Hoşça kalın. Ver elini öpeyim. Kısmette varsa yine görüşürüz.

Âdem İmamla beraber Hacı yengenin de elini öptükten sonra kapıdan çıktı ve otomobile bindi.

▪ ▪ ▪ ▪ ▪

Karı koca yalnız kalmışlardı. Biribirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

Kadın; — Ayol o ne tuhaf kaçış öyle, dedi.

İmam; — Amerikalıların âdeti öyle imiş, dedi, hattâ bazan selâmsız kaçarlarmış.. Kolay mı bu.. Bizim oğlan Amerikalı oldu.

Kadının dilinin altında bir şey vardı:

— Sana bir şey bıraktı mı?

İmamın gözleri kararır gibi oldu:

O da karısına bunu soracaktı. Fakat bir türlü dili varmamıştı.

Kadın; — Ayol herif etrafa dünya kadar para döktü... Bize bir şey bırakmadı mı? dedi.

Hacı Rüstem artık ayakta duramıyarak yerine çöktü:

— Görüyorsun ki, bırakmadı.

— Sen niçin istemedin?

— Onun bana borcu yoktu ki..

— Peki bukadar zaman ona ettiğin iyilikler.. Yedirdiğin ekmek..

— Ayıp kadın, ayıp... İnsan iyiliği Allah rızası için yapar, bir menfaat beklemez.

Kadın ilk defa isyan etti:

— Tuu Allah cezanı versin senin aptal herif..

— Biliyorsun ki, ben hiç bir zaman o para gözlü cerrar imamlardan olmadım.

— İyi halt ettin, sersem musibet..

Hacı Rüstem kılıbık erkeklerden değildi. Velev ki, ahir ömründe karısından böyle bir hakarete uğrıyacağını aklına getirmemişti. Şimdi onun için yapılacak şey bu kadının buruşmuş ağzına iki tokat atmaktı.

Fakat bunu yapmak bir türlü elinden gelmiyordu. Miskin miskin başını iğiyordu. Adamcağızın gözlerinde yaşlar vardı.

Tam o sırada kadın;

— Ayol Âdem burada bir zarf unutmuş, dedi.

Hacı Rüstem zarfın üstünde hayretle kendi ismini gördü, açtı. İçinde bir yığın para ile şu satırları buldu: «Baba, sana da yirmi bin lira komisyon bıraktım, Âdem.»

Karı koca evvel delirecek gibi oldular. Fakat Hacı Rüstem kendini topladı:

— Bu yaştan sonra paraya sevinmek ayıp bize; dedi, sonra ilâve etti:

— Demin sen bana bir takım hakaret lâkırdıları söyledin. Onun için sana bir tokat atmalıyım.

Fakat nedense tokattan vazgeçti, kadını kollarına alarak hürmetle öptü.

— SON —

Evlen

Şair, arkadaşına, sevgilisini tarif ediyordu:

— Kâğıt gibi beyaz, gergin bir yüzü var.. Gözleri, inadına simsiyah... Sanki bir mürekkep... Burnu bir kalem gibi ince, uzun, düz.. Sonra ağzı... Ne diyeyim? Eskilerin tâbiri veçhile tıpkı hokka..

Arkadaşı, şairin sözünü kesti:

— Bir dakika beklemeden bu kızla evlenmiye bak.

— Niçin bu acele?

— Yazı masası gibi bir kız bulmuşsun da daha duruyorsuun.. Kahve köşelerinde ilham avlamaktan kurtulursun, fena mı?

Göraün mü

Necip Fazıl, top gibi Peyami Safanın odasında gürledi:

— Gördün mü başıma geleni!

— Hayrola?.. Ne var?.

— Ne olacak... Denizbaktan Yusuf Ziya çekildi, yerine Yusuf Ziya geldi...

— Bundan ne çıkar?

— Daha ne çıksın? Necip Fazıl isminde bir banka müdürü yok ki, o çekildikten sonra yerine ben geçeyim!

TEŞBİHTE HATÂ OLMAZ

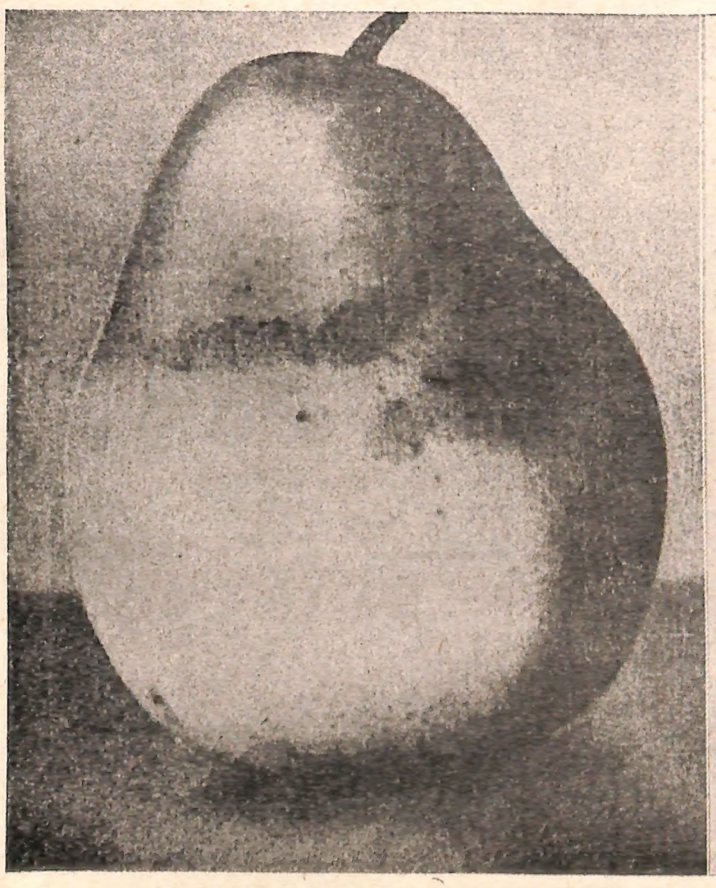

ARMUT

ADAM

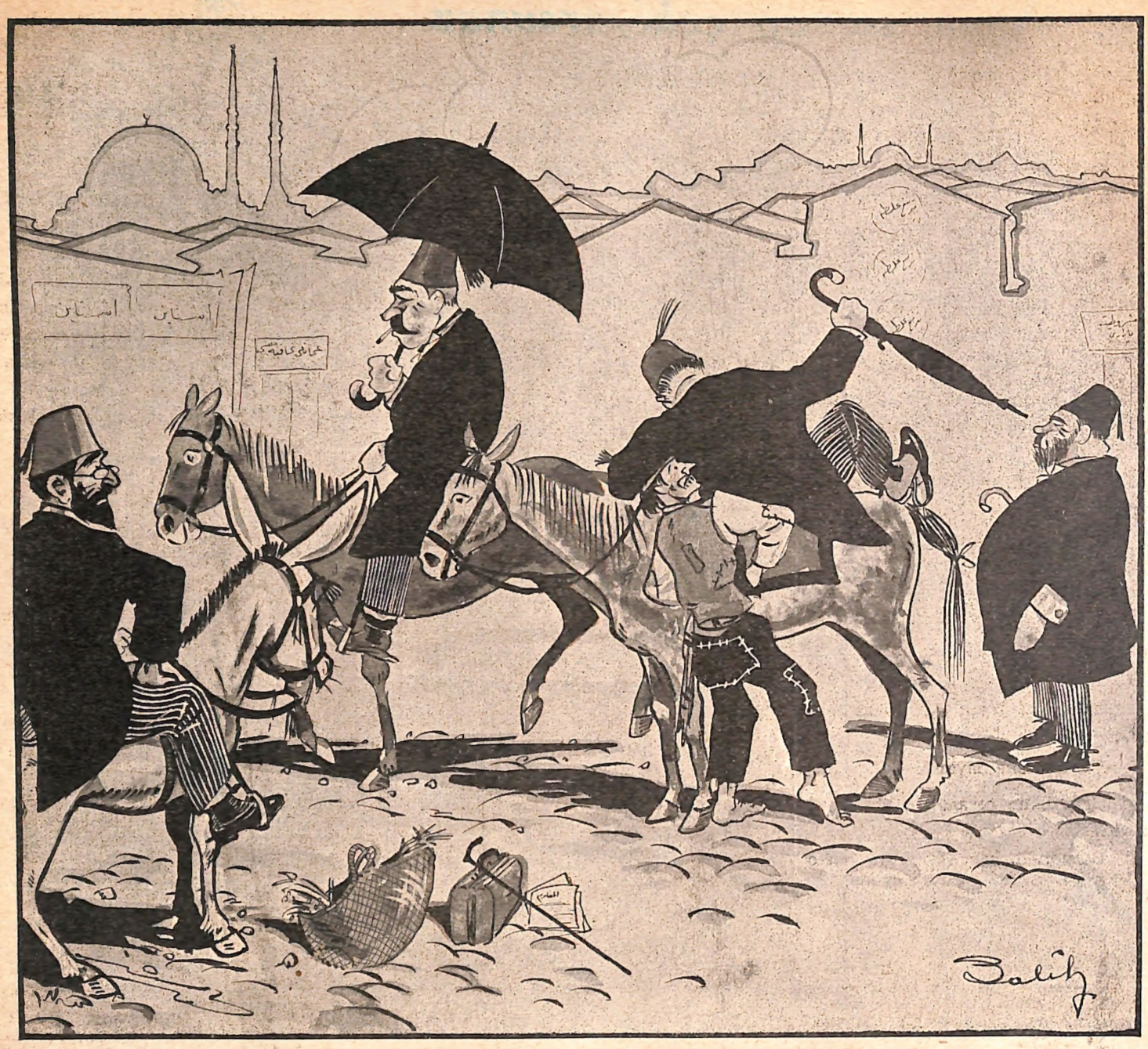

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Sürücü beygir ve merkeplerile, dairelerinden evlerine dönen redingotlu memurlar!..

Kaza

Çocukla annesi caddeden geçiyorlardı. Çocuk durdu, annesi hızla kolunu çekti:

— Yürüsene... Akşam oldu, eve geç kalacağız.

— Bak, herkes toplanmış, bir tramvay kazası var... Duralım da seyredelim.

— Durmıya hacet yok... Eve gidinceye kadar bir iki tanesine daha rasgeliriz..

Bravo

— Yeni vali, İstanbulun kanalizasiyonu için dört yüz milyon, yollar için de üç yüz milyon lira lâzım demiş..

— Bravo valiye!

— Neden?

— Gözü açık ruya göreceğinize köprü üstünden bol bol Yenicamiyi seyredin, bu bütçe ile başka şey beklemeyin diyor.

İhanet

Arkadaşım, gözleri büyümüş, yüzü morarmış bir halde odama düştü:

— Artık karımın ihaneti canıma tak dedi..

Yerimden fırladım:

— Deme!

— Ben her gün çalışıp çabalayım, avuç dolusu para getireyim de, o gitsin, ellere yedirsin.. Bu dayanılır şey mi?

— Vay alçak vay... Kime yediriyormuş?

— Kime değil, kimlere... Terziye, ayakkabıcıya, şapkacıya,.. Daha bilir miyim ben?

Iki Evli

Belediye fukaralardan bekâr olanlara beş, evli olanlara onar kilo kömür veriyordu.

Sakallı bir adam memura:

— Bana yirmi kilo vereceksiniz, dedi.

— Niçin?

— Ben iki evliyim de ondan.

Bu da kaza

— Haberin var mı? Bir delikanlı, on günlük karısını, bir kaza neticesinde, tabanca ile öldürmüş.

— Yazık, çok yazık.

— Değil mi?

— Ne demezsin! Evleneli on gün değil, on yıl oldu da elimden böyle bir kaza çıkmadı..

Niçin ıstırap çekiyorsunuz

Bu defa da **Neokürin** alınız

NEOKÜRİN sizi bu müz'iç baş ağrılarından, nazle ve gripten derhal kurtaracaktır.
NEOKÜRİN kalbi yormaz ve mideyi bozmaz.
Tek kaşe 6, altılık kutu 30 kuruştur. Her eczanede bulunur.
NEOKÜRİN ismine dikkat.

Sıhhatini Seven RADYOLİN Kullanır

Diş doktoru diyor ki

«iyi bir diş macununda, diş etlerine muzır tesirleri olmıyan antiseptik bir madde bulunmalı, asıl dişleri temizleyici madde, mineleri sıyırmıyacak şekilde hazırlanmış olmalı, içinde hamız olmadıktan başka, ağızdaki humuzları da temizlemek üzere kalevi maddeler ihtiva etmeli ve nihayet koku ve lezzeti nefis olmalıdır.»

İşte Radyolin budur

Sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra RADYOLİN KULLANINIZ.

Nezle hastalıkların kara habercisidir.

Gripin

bir kale gibi sizi müdafaa eder.

Gripin nezleyi ve gripi geçirir, harareti düşürür.

Baş ve diş ağrılarına, romatizma sancılarına, sinir ve adalelerdeki ıztıraplara karşı en kuvvetli deva Gripindir.

Havaların çok karışık ve tehlikeli olduğu günlerde sıhhatinizi korumak için şüphesiz Gripin kullanmalısınız.

Aldanmayınız. Rağbet gören her şeyin taklidi ve benzeri vardır.

Gripin yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

Ağız, bağaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriç etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokularını izale eder.
Eczanelerde reçetesiz satılır.

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor Çıkan bütün formalar idarehanemizde bulunur. Beher formanın fiatı 25 kuruştur. Ciltli olarak 250 kuruştur.

Aylık Ev Doktoru

Sıhhatini korumak, âcil vaziyetlerde alınacak tıbbî tedbirleri bilmek her insan için lâzımdır. Fakat bütün bunları ilmî dil ile yazılmış kitaplardan öğrenmek ancak meslek adamları için mümkündür. İşte bu güçlüğü gidermek gayesi ile mütehassısların idaresinde neşredilmekte olan (Aylık Ev Doktoru) bir aile içinde akla gelen her mevzua temas etmek suretile okuyucularını tenvir etmektedir.

Güzel renkli bir kapak, bol resimler ve her sayısında en merakli, faydalı yazılarla çıkan bu yegâne aile mecmuası, bir evin başlıca ihtiyaçlarından birini teşkil etmektedir.

KARİKATÜR

— Baba, insanlar topraktan yaratılmış, ölünce yine toprak olacakmış doğru mu?..
— Doğrudur yavrum...
— O halde annem dağ olacak!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.